

він мріяв учора ввечері. – А я втік з дому, – звірився хлопець, вмощуючись поруч. – І навіть не поснідав.

– Зараз прилинуть молочні хмари, – відповів котик, споглядаючи в небо.

Те, що кошеня озвалося людським голосом, хлопця зовсім не здивувало. Старий горіх був місцем, де все здавалося можливим: він то перетворювався на корабель, що змагався з бурхливими хвилями, то ставав королівською каретою, а іноді його гілки нагадували сильні й дужі руки, які міцно обіймали хлопця.

– Молочні хмари? – перепитав він, і котик кивнув голівкою.

– А ось і вони!

Небом повільно пересувалися невеликі білі хмарки, підпливали чимраз ближче, зрештою їх можна було торкнутися. Хлопець помітив, як котик ухопив найменшу й притягнув до себе. Недовго думаючи, зробив те саме.

– А що тепер? – спитав.

Але котик не міг відповісти, бо вп'явся крихітними зубенятами в хмаринку й плямкав так голосно, немовби пив найсмаковитіше на світі молоко. Хмаринка хлопця смакувала ванільним пудингом, та водночас хрумкотіла, немов поцукрована. Її можна було їсти безкінечно.

– Він тут, осьдечки! – пролунало під деревом.

Унизу стояв якийсь чоловік і вихователька з дитбудинку.

– Негайно злазь звідтіля! – закричала вихователька. – Рахую до трьох.

Хлопець подумав, що вихователька завжди рахує до трьох, і раптом йому спало на думку, що це тому, що до десяти вона просто не вміє.

– Один... два... три! – вигукнула вихователька, а що хлопець навіть не ворухнувся, вона повторила: – Один, два, три!

Молочна хмарка полинула далеко, аж над багатоповерхівкою, а котик настовбурчив шерсть. Хлопець відчув, як разом із хмаринкою зникає все: старий горіх, гіркий запах трави.

– Один... два... три... – лічила під деревом маленька постать.

І враз... щось зашуміло, залопотіло, мов крила великого птаха.

– Сідайте! – погукала Чарівниця, посуваючись і звільняючи місце на мітлі. Хлопець схопив котика й сів позаду старенької. – Тримайтеся! – крикнула Чарівниця, і вони полетіли.

Найгрубший з'явився саме тоді, коли Магда в товаристві Кроті вчисто відкоркувала пляшку. Усередині був лист, який вона обережно розгорнула. Власне, то виявився не лист, а мапа. Найгрубший уважно глянув на неї.

– Диви-но, – вказав він пальцем на велику зелену пляму, – це точно наше Лопушане Поле.

– Якщо це справді Лопушане Поле... то цей кружечок... – повільно проказала Магда, – це горіх!

– А оте блакитне – ставок!

Вони по черзі відшукали будиночок Чарівниці, вербу, лавку й поперечку для вибивання килимів. А дощ падав так, ніби мав лити сорок днів і сорок ночей.

Тим часом Чарівниця й Тимофій вийшли з будинку, зіщулені під величезним чорним парасолем. Тимофій свистів, наче кликав собаку, а Чарівниця звично гукала «киць-киць», але хмара, вочевидь, на неї не зважала. Вона пересувалася з одного краю подвір'я до іншого й лила цілі потоки води.

– А бодай тобі, – вилаявся Тимофій.

Чарівниця обережно роззиралася, чи немає десь kota. На жаль, той зник, а спідниця Чарівниці обважніла від води. У під'їзді стояло кілька дітлахів з подвір'я, які щось завзято обговорювали.

– Ви бува не бачили мого kota? – запитала Чарівниця.

– Чи чогось незвичайного? – докинув Тимофій.

– Оце трохи незвичайне, – Магда простягнула Чарівниці мапу.

Чарівниця надягла на носа окуляри.

– Мапа, – сказала вона й пригадала собі давні часи, коли була ще маленькою Чарівницею й ходила до школи.

Вона впізнала всі знайомі місця й насупилася. А тоді постукала пальцем по аркушу й підсунула його під самісінького носа Магді. Лише тоді дівчинка зауважила, що біля чорного кружечка, що ним позначено горіх, виднів маленький червоний хрестик.

– Треба бігти до горіха! – вигукнув Найгрубший і помчав, розбризкуючи калюжі.

А за ним услід побігли Найдужчий, Наймудріший, Магда, Тимофій і – насамкінець – Чарівниця, але зовсім не тому, що була вже в літах,

- Ой! - вигукнула Чарівниця. - На смерть забула!
- Вона сіла поруч із дітьми й простягнула їм пряники.
- Коли ти вже на пенсії, - додала, - час плине по-іншому.
- Так-так, - вторував їй годинник.

Ніжні пряники просто танули в роті, а всередині них була малинова начинка.

- Смакота, - промимрив Джек з повним ротом.

Чарівниця поправила капелюшка, і раптом з-за стрічки, яка оточувала тулію, випало щось невеличке, щось, що покотилося травною, яскраво сяючи. Джек нахилився й простягнув Чарівниці крихітну зірку.

- Якщо вже йдеться про час... - Чарівниця глянула на небо. - Тимофій попрохав мене, щоб я відправила її на небо. Він недавно відвідав зірковий дитячий садочок, і саме цю можна було випустити.

Зірочка легенько ворухнулася.

- Можна випустити її в парку, - запропонував Джек Горобець, але Чарівниця заперечно похитала головою.

- Ні-ні. Треба приклеїти її десь високо. Зірка - це тобі не горобець, - додала вона, і Джек почервонів.

Магда схилилася над зіркою.

- А якщо вилізти на горіх... - запропонувала вона, запитально глянувши на Чарівницю.

- На самісінький вершечок, - докинув Джек.

Чарівниця аж у долоні сплеснула. Підвелася з лавки й розгладила спідницю. Запхнула зірку за стьожку на капелюшкові, й усі троє рушили в бік Лопушаного Поля, край якого ріс старий горіх. Листя лопухів вилискувало в місячному світлі, у ставку тривав жаб'ячий концерт, взуття обважніло від вечірньої роси. Магда задерла голову й глянула вгору.

- Я піду першим, - сказав Джек і взяв з рук Чарівниці зіроньку.

Маленька зірка пищала й неспокійно вовтузилася, тому Джек заховав її до кишені штанів і заходився спинатися драбиною, а Магда - за ним. Гілки ставали чимраз тонші й тонші, і раптом, над самісінькими їхніми головами зблиснули золоті очі. Кіт Чарівниці спустився двома гілками нижче й простягнув лапу Джекові.

- Вище не залізеш, - замуркотів він.

- Це на подарунки? – запитала вона, і Чарівниця всміхнулася.
- І так, і ні, – відповіла. – Коли настане зима, ми з’їмо їх усі разом. А в гарному слоїку вони смакуватимуть ще краще.
- Але вони й так смачні, – наполягала на своєму Магда.
- Чарівниця стягнула павутину з котячих вусів, згорнула її кулькою й вкинула до ящика із дровами.
- Сто років тому люди дуже турбувалися про такі дрібниці, – нагадала вона. – А ми ж домовлялися, що коли ти сюди приходиш, то тут якраз і є сто років тому...
- Магда раптом глянула на своє відображення в шибці буфета й аж закліпала очима. Із шибки на неї дивилася дівчинка в синій сукенці з матроським комірцем.
- Ну, от і все, – оголосила Чарівниця, дивлячись на слоїки, що вишикувалися рівеньким рядочком. – Сім, десять, п’ятнадцять...
- Двадцять п’ять! – переможно вигукнула Кротя, чиї пальчики швиденько пробіглися по кришечках.
- Чарівниця віднесла слоїки до льоху й поставила їх на почесному місці. Магда згорнула зі столу обрізки паперу й викинула до печі. А тоді взяла Кротю за руку, і вони разом вийшли в садок. Кіт із блакитним бантом на шиї, що чимчикував газоном, бурмотів щось не дуже схвальне про мандрівки в часі, а стежкою пробіг маленький хлопчик, котячи перед собою дерев’яне колесо. Магда інстинктивно стиснула Кротину руку.
- Що сталося? – допитувалася сестричка.
- Нічого, крім того, що немає нашого дому і... і все виглядає по-іншому, – затинаючись промовила Магда, а Кротя у відповідь міцно стиснула її руку.
- Це тільки чари, – запевнила вона.
- Кіт із блакитним бантом гидливо зморщив носа. На місці будинків простягався парк із величезним ставом посередині. Ставом плив човен, у якому сидів хлопець, як дві краплі води схожий на Брудного Гаррі Поттера.
- Усе це було б класно, – прошепотіла Магда, якій сподобався матроський комірць, – якби не те, що наші будинки зникли...